

Arrest

nr. 277 503 van 16 september 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X
 handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigers
 van hun minderjarige kinderen X, X, X en X
 3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
 Koning Albert I-laan 40/00.01
 8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X en X en X alsook X, die allen verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2022 (tweede verzoeker) en 1 maart 2022 (eerste verzoeker en verzoekster).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de tweede en derde verzoekende partij en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat J. BAELDE en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat J. BAELDE en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor overige verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Iraakse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 5 juni 2020, dienen op 8 juni 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekers op 5 maart 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar eerste verzoeker en verzoekster gehoord worden op 12 oktober 2021 en tweede verzoeker gehoord wordt op 5 oktober 2021.

1.3. Op 14 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de bestreden beslissingen, die allen aangetekend worden verstuurd op 1 maart 2022.

De eerste bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraakse soennitische Arabier te zijn, geboren op 18 september 1979 in Al Kadhamiyah (Bagdad, Centraal-Irak). U ging tot het zesde middelbaar naar school en begon in 2000 aan uw legerdienst. Hierna ging u aan het werk als vrachtwagenchauffeur. U vervoerde benzine en petroleum. Na de val van het regime begon u voor de Amerikanen te werken als vrachtwagenchauffeur, eerst stond u in voor het vervoeren van voedsel, vanaf 2005 werd u ingeschakeld voor het vervoeren van diesel.

U trouwde in 2004 met uw nicht A. (OV. X). Jullie hebben vijf kinderen samen: Sam., Ab., Am., Saf. en H..

In 2006 was u aan het werk en ging u naar het Beji benzine-filterstation om diesel te gaan halen die u vervolgens naar een plein moest transporteren waar het Amerikaanse leger deze dan kon ophalen. De vergunning die u nodig had om naar Beji-station te gaan was verlopen dus diende u naar het filterstation van Al-Dorra (Bagdad) te gaan om deze te laten verlengen. Toen u daar was, werd u gebeld door het Al Mahdi leger. Zij hadden de diesel-medewerker en de vertegenwoordiger die uw vrachtwagen normaal vulden, i.c. K. en W., opgepakt. U hoorde later dat K. en W. nooit zijn teruggevonden dus veronderstelt u dat zij ondertussen overleden zijn. De militie dreigde hetzelfde met u te doen omdat u ook voor de Amerikanen werkte. U besloot direct naar uw tante te gaan en twee dagen later het land te verlaten. U verliet Irak legaal in september 2006 richting Syrië, samen met twee broers, A. en J., en uw moeder K.A.M.A. Uw vader A., A.J.M. (OV. X), broer K., echtgenote en dochter Sam. bleven nog een kleine maand in Bagdad om hun paspoort te regelen. In september 2006 verlieten ook uw vader, uw echtgenote, uw dochter Sam. en uw broer K. en zijn zoon Irak en vervoegden u en uw broers in Syrië. Jullie bleven tot 2015 in Syrië.

Na jullie vertrek hoorden jullie van de burens in Bagdad dat milities jullie huis bezetten en de vrachtwagen voor het huis in brand gestoken hadden. Er werd ook op het huis 'gezocht voor bloedwraak' geschilderd. Na deze incidenten dienden uw ooms die nog woonachtig zijn in Bagdad te verhuizen. Er kwam uiteindelijk een stambemiddeling waardoor zij konden terugkeren naar hun huis maar uw gezin werd dit verboden. Na drie weken werd jullie huis in Bagdad weer bevrijd door de Amerikanen.

Door de oorlog konden jullie uiteindelijk ook niet meer in Syrië blijven dus ging u in 2015 met uw familie naar Turkije, vanwaar u vervolgens, samen met uw vader en uw gezin, verder reisde naar Europa. Jullie reisden naar Oostenrijk waar jullie om internationale bescherming vroegen. Uw moeder bleef, samen met uw drie broers, achter in Turkije dit omwille van een kankerbehandeling. Ze verblijven er tot op heden.

Jullie verzoek in Oostenrijk werd uiteindelijk afgewezen en jullie besloten om verder te reizen naar België.

U en uw vader verzocht op 8 juni 2020 om internationale bescherming in België. Uw echtgenote verzocht een maand later, i.c. op 7 juli 2020, eveneens om internationale bescherming.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: identiteitskaart (origineel), rijbewijs (origineel), UNHCR resettlement papieren (kopie), geboorteaktes (kopie), verstotingsbrief (origineel), toelatingsattest om het filterstation binnen te mogen gaan, attest om controleposten te kunnen passeren met vrachtwagen (kopie), foto's werk (prints), psy attest, d.d. 9 augustus 2021 (origineel), toelatingsattest/verblijfsattest van de politieke veiligheidsdienst in Syrië (origineel), werkbadge (origineel),

eigendomsakte (gelegaliseerde kopie), identiteitskaart schoonbroer in België (kopie), Oostenrijkse en Belgische medische verslagen van uw zontje (origineel).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en een medisch verslag, toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat u kampt met psychologische problemen (zie CGVS, p. 8-9 + psychologisch attest in groene map). In dit attest wordt aangehaald dat u omwille van de vastgestelde persoonlijkheidsstoornis van uw zoon en de zaken die u de laatste jaren meemaakte lijdt aan posttraumatische stress. Dit uit zich in slaapproblemen, prikkelbaarheid, hoofdpijn en spanningen in het lichaam. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd u erop gewezen dat u tijdens het onderhoud verduidelijking kon / diende te vragen indien u een vraag, dan wel de tolk, niet zou begrijpen. Ook werd u gewezen op de mogelijkheid om, indien u hier nood aan zou hebben, om een pauze te vragen (zie CGVS p. 2 en 3). Er werd voorts gepolst naar de behandeling die u hier krijgt bij een psycholoog en psychiater en naar de impact hiervan. U gaf aan dat dat het ondertussen beter met u gaat, dat u terug kan werken en ook kalmer bent dankzij de medicatie die u neemt (zie CGVS p. 8). Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd u nogmaals uitdrukkelijk gevraagd of u alle vragen en de tolk goed begrepen had. U gaf hierbij aan alles goed te hebben verstaan (zie CGVS p. 17). Uit uw verklaringen en administratief dossier blijkt aldus niet dat u, omwille van uw psychologische problemen, niet in staat was deel te nemen aan uw procedure om internationale bescherming en / of dat het standaardprocedureverloop in het gedrang kwam. De Commissaris-generaal beschikt evenmin over dergelijke elementen. Uit uw administratief dossier blijkt dat goed in staat was en over voldoende cognitieve capaciteiten beschikte om op een omstandige manier uw relaas uit de doeken te doen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient te worden besloten dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde.

Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet, moet echter worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en uw beweerde vrees.

U verklaarde Irak te hebben verlaten in 2006 uit vrees voor uw leven en dit nadat u bedreigd werd door het Mehdileger en twee collega's verdwenen. U zou tot op heden niet naar Irak kunnen terugkeren omdat u nog steeds vreest vermoord te worden door het Al Mahdi leger (CGVS, p. 16). U werkte namelijk voor het Amerikaanse leger. U vluchtte direct naar Syrië en keerde nooit meer terug naar Irak (CGVS, p. 11).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verzoek om internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van het land waarvan u de nationaliteit bezit, i.c. Irak. Dat u een periode in Syrië gewoond heeft en van daaruit gevlucht bent omwille van de burgeroorlog wordt vooralsnog niet betwist, doch deze feiten zijn in casu niet relevant daar ten aanzien van u, een Iraakse staatsburger, enkel moet worden nagegaan of er sprake is van een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade ingeval van een terugkeer naar Irak en niet naar Syrië.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt

niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie CGVS p. 2; CGVS vrouw p. 2 & CGVS vader, p. 2), blijkt uit de elementen van uw, uw echtgenotes en uw vaders' dossier duidelijk dat jullie niet hebben voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Dient immers allereerst te worden opgemerkt dat de verklaringen die u aflegde voor de Belgische asielinstanties geenszins stroken met de verklaringen die u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming bij de Oostenrijkse asielinstanties, en dit aangaande verschillende essentiële elementen. Ook uw vaders en uw echtgenotes verklaringen afgelegd voor de Oostenrijkse asielinstanties strookten geenszins met het relaas dat ze voor de Belgische asielinstanties aankaarten (zie infra), en dit ondanks het feit zij expliciet stelden zowel in Oostenrijk als in België hetzelfde verhaal verteld te hebben (CGVS vader, p. 11; CGVS echtgenote, p. 12).

Zo blijken jullie zowel aangaande jullie vluchtrelaas/ -aanleiding, jullie verblijfplaatsen alsook jullie onvermogen om jullie paspoorten voor te leggen een compleet ander verhaal te hebben verteld.

Voor het CGVS verklaarde u dat u Irak in 2006 diende te verlaten nadat u op een dag gebeld werd door het Al Mahdi leger. U was aan het werk als chauffeur voor de Amerikanen. Wanneer u onderweg was naar een instantie voor de verlenging van een attest werden twee collega's van u ontvoerd door de militie. Zij zijn nooit meer teruggevonden. De militie bedreigde ook u telefonisch en stelde dat u hetzelfde lot als uw collega's zou ondergaan. U besloot per direct uw land te verlaten. Uw vrouw had nog geen reisdocumenten dus zij bleef, samen met uw eerste dochter, uw vader en uw broer Khaled achter in Bagdad tot haar paspoort in orde was. U echter had geen tijd te verliezen en vluchtte direct naar Syrië samen met uw moeder en drie andere broers (CGVS, p. 11). Ook uw echtgenote en uw vader gaven ten aanzien van het CGVS deze voorstelling van de feiten (zie CGVS echtgenote p. 8-9; CGVS vader p. 12).

*Ten aanzien van de Oostenrijkse asielinstanties haalden u, alsook uw vader en uw echtgenote echter een compleet ander verhaal aan. Waar u ten aanzien van de Belgische asielinstanties geen enkele melding maakte van een ontvoering waar u het slachtoffer van zou zijn geweest verklaarde u in Oostenrijk in 2006 ontvoerd te zijn geweest door **Islamitische Staat** (IS). U werkte in een tankstation dat eigendom was van een sjiïet. Pas nadat uw vader losgeld aan IS betaalde kon u weer vrijkomen (Zie Oostenrijk, p. 13-14). U verliet vervolgens Irak richting Syrië in 2006 doch keerde in 2012 terug naar Irak, zo vervolgde u. Nog*

volgens uw verklaringen voor de Oostenrijkse asielinstanties verliet u Irak uiteindelijk definitief omwille van problemen die zich gemanifesteerd hebben in Basra (Zuid-Irak), en niet in Bagdad, zoals u voor de Belgische asielinstanties liet optekenen (zie supra). U werd in Basra bedreigd door een sjiiitische militie die wilde dat u zich bij hen zou aansluiten (zie gehoorverslag Oostenrijk, p. 4). Uw problemen ginds begonnen in 2014 toen u er werkzaam was voor een bedrijf. Niemand, buiten uw baas, wist dat u een soenniet was. Op een dag kwamen militie aankloppen bij u thuis en vernielden ze uw deur. U ging niet meer terug naar huis. U stopte met werken in Basra en uit angst vluchtte u twee dagen later terug naar Bagdad. Enkele dagen hierop kreeg u telefoon van uw baas. Er was een militie binnengevallen in de fabriek in Basra. Zij bedreigden uw baas en verklaarden u te zoeken. U verliet Irak direct (Zie Oostenrijk, p. 7).

Uw vader en echtgenote verklaarden in Oostenrijk, en dit in strijd met zowel uw verklaringen in Oostenrijk (zie supra) alsook met uw én hun eigen verklaringen voor de Belgische asielinstanties, dat u bedreigd werd door **onbekende militie**, dat zij uw vaders huis beschoten en dat u uiteindelijk Irak diende te verlaten omdat u een dreigbrief ontvangen heeft (Zie Oostenrijk vader, p. 19-20 en zie Oostenrijk echtgenote, p. 7/55). Dit hele verhaal staat in schril contrast met het vluchtrelaas dat uw vader en echtgenote aanhaalden voor de Belgische asielinstanties waar zij, net als u, dan weer verklaarde dat uw collega's werden ontvoerd en u telefonisch werd bedreigd door het Al Mahdi leger (CGVS vader, p. 11 en CGVS echtgenote, p. 12-13). Uw vader noch uw echtgenote hadden het in Oostenrijk over een ontvoering waar u het slachtoffer van zou zijn geworden, zoals u in Oostenrijk beweerde.

Het mag duidelijk zijn dat voornoemde flagrante ongerijmdheden reeds in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw / jullie relaas en beweerde problemen in Irak onderuit halen.

Ook over uw verblijfplaatsen en reisroute blijken er extreme discrepanties te bestaan tussen jullie verklaringen. Nog volgens uw verklaringen in Oostenrijk blijkt u meerdere keren, voor lange periodes, Irak verlaten te hebben, dit zowel naar Verenigde Arabische Emiraten (VAE) alsook naar Syrië. Ook verklaarde u in Oostenrijk dat uw ouders eigenlijk een lange periode in de VAE gewoond hebben (Zie Oostenrijk, p. 6). U noch uw echtgenote en uw vader lieten tijdens het overlopen van jullie woon-/verblijfplaatsen tijdens jullie persoonlijke onderhouds voor de Belgische asielinstanties iets vallen over de Verenigde Arabische Emiraten, terwijl uw vader hier dan wel weer melding van maakte voor de Oostenrijkse asielinstanties (Zie Oostenrijk vader, p. 17-18). Ook over de stad Basra stroken uw verklaringen niet. Nergens tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS kwam deze stad ter sprake. Waar u in België verklaarde in 2006 Irak voorgoed verlaten te hebben, dit na **problemen te hebben gekend in Bagdad**, vervolgens jaren in Syrië gewoond te hebben en van daaruit naar Turkije en Europa gereisd te zijn, verklaarde u in Oostenrijk een eerste keer Irak verlaten te hebben in 2006, om vervolgens terug te keren naar Irak in 2012 om vervolgens, omwille van **problemen die u kende in Basra**, in 2014 Irak voorgoed verlaten te hebben. Nog volgens uw verklaringen voor de Oostenrijkse asielinstanties reisde u aldus rechtstreeks van Irak naar Oostenrijk, terwijl u voor de Belgische asielinstanties aldus verklaarde nog jarenlang in Syrië en Turkije te hebben verbleven (CGVS, p. 7; Oostenrijk p. 5). Uw vader verklaarde in België eveneens nooit meer te zijn teruggekeerd naar Irak na het vertrek in 2006, dit terwijl hij in Oostenrijk dan weer verklaarde dat hij in 2015 terugkeerde naar Irak alvorens van daaruit te vertrekken naar Oostenrijk (CGVS vader, p. 8; zie Oostenrijk vader, p. 18). Uw echtgenote verklaarde dan weer in Oostenrijk, net zoals u, in 2012 vanuit Syrië teruggekeerd te zijn naar Irak (Zie Oostenrijk echtgenote, p. 5/55) terwijl ze in België dan ook weer verklaarde in 2006 Irak verlaten te hebben en niet teruggekeerd te zijn (CGVS echtgenote, p. 8).

Blijkt bovendien dat u en uw echtgenote, ook wat betreft de reden waarom jullie niet in staat zijn jullie paspoorten voor te leggen, tegenstrijdige verklaringen afgelegd hebben. Zo verklaarde u voor de Belgische asielinstanties dat u uw paspoort diende af te geven aan de smokkelaar **in Syrië** (CGVS, p. 10). Voor de Oostenrijkse asielinstanties beweerde u dan weer dat u uw paspoort **in Turkije** had moeten afgeven (Zie Oostenrijk, p. 4/59). Uw echtgenote verklaarde ten aanzien van de Belgische asielinstanties dat jullie jullie paspoort dienden af te geven aan de smokkelaar **onderweg naar Syrië** (CGVS echtgenote, p. 8), terwijl ze in Oostenrijk dan weer liet optekenen dat ze haar paspoort kwijtraakte toen het **in zee viel** (Zie Oostenrijk vrouw, p. 5/55). Voorgaande wijst er eens te meer op de ongeloofwaardigheid van jullie verklaringen. Het paspoort is nochtans een essentieel document binnen de asielprocedure temeer daar dit stuk niet enkel informatie bevat aangaande iemands identiteit doch ook tal van andere essentiële informatie, i.c. moment van vertrek, reisweg, verblijf(f)(ven) elders en de eventuele verblijfsstatus die iemand daar heeft / had, bevat. Er kan redelijkerwijs van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij dit essentiële document voorlegt, dan toch minstens een duidelijke en aannemelijke verklaring kan geven voor zijn onvermogen dit stuk voor te leggen. Dat u en uw vrouw, zowel onderling alsook in het kader van jullie opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming

in verschillende Europese lidstaten, elkaar tegenspreken en verschillende 'verklaringen' geven voor het ontbreken van jullie paspoorten is volstrekt onaannemelijk. Dit doet dan ten eerste vermoeden dat jullie jullie paspoorten moedwillig achterhouden om zo relevante, in het paspoort vervatte, informatie te verbergen. Het mag duidelijk zijn dat dit uw / jullie gehele geloofwaardigheid verder compleet onderuit haalt.

Uit wat voorafgaat dient dan ook te worden besloten dat het volstrekt onduidelijk is wanneer en waarom u/ jullie Irak hebben verlaten. Dat u aldus, zoals u thans beweert, bedreigd werd door het Al Mahdi leger in 2006 nadat uw collega's door hen ontvoerd werden, kan in het licht van het geheel van bovenstaande vaststellingen niet worden aangenomen. Bijgevolg moet dan ook worden besloten dat u het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, heeft aangetoond.

De vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet kan u worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u over de Iraakse nationaliteit beschikt noch dat u daar geboren en getogen bent en ooit woonachtig bent geweest in Bagdad. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Irakezen binnen Irak verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Irak hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Irak regionaal significant verschillend is (zie **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), en het gegeven dat vele Irakezen binnen Irak om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Iraakse nationaliteit of de algemene situatie in uw oorspronkelijke regio van herkomst, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Irak.

De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats van waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Irak feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Irak geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Irak (zie **EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU)- A judicial Analysis- december 2014**, pag. 25-26, beschikbaar op https://www.refworld.org/_type.LEGALPOLICY...5a65c4334.0.html). Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Irak, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of een van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern

vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Irak, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan subsidiaire bescherming kan doen gelden.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Rekening houdend met de hierboven geschetste Iraakse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u tot uw beweerde datum van vertrek in Bagdad heeft verbleven, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Irak, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde ook niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Irak, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

Ook de voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. De Irakese identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van u, uw vrouw en uw kinderen, de geboorteaktes en de Belgische identiteitskaart van uw broer tonen louter de persoonsgegevens van u en uw familieleden aan. Deze spreken zich evenwel niet uit over het moment waarop en de redenen waarom u Irak zou hebben moeten verlaten noch over uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België.

Het psychologisch attest van uzelf toont aan dat u in behandeling ben bij een psycholoog in België. De medische rapporten van uw zoon tonen zijn gezondheidstoestand en gedragsstoornissen aan die reeds onderzocht werden in Oostenrijk en verder onderzocht werden in België. Deze zaken worden geenszins betwist maar staan los van uw asielrelaas.

Het UNHCR ressettlement document toont aan dat jullie in een hervestigingsprocedure zaten in Damascus, niets meer niets minder.

Het Syrisch rijbewijs en de eigendomsakte tonen aan dat u een Syrisch rijbewijs en pand heeft.

Alle documenten en foto's die u voorlegde ter staving van uw werkzaamheden in Irak en Syrië staven dat u een bepaalde periode gewerkt heeft als chauffeur doch deze spreken zich echter niet uit over de feiten die u in Irak zou hebben meegemaakt noch kunnen zij uw beweerde vrees staven.

Volledigheidshalve dient hier nog te worden aan toegevoegd dat ook in hoofde van uw echtgenote en vader werd beslist tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dat in hoofde van uw schoonbroer A.-T., A.A.A.M. werd beslist tot een toekenning van de vluchtelingenstatus kan evenmin een ander licht werpen op voorgaande vaststellingen. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers individueel en op zijn eigen merites te worden beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en een soennitische moslima van Arabische origine te zijn, geboren op 8 januari 1991 in Bagdad (Centraal-Irak). U trouwde met A., W.A.J. (OV. X) op 1 mei 2005. Jullie hebben vijf kinderen samen: S., A.A., S. en H.. U heeft een broer genaamd A.-T., A.A.A. M. (OV. X). Hij is sinds juni 2016 erkend als vluchteling in België.

Uw man werkte als chauffeur voor de Amerikanen. Op een dag in 2006 kreeg hij een telefoon van het Al Mahdi leger. Ze hadden collega's van hem ontvoerd en hetzelfde lot zou hem te wachten staan. Hij was net niet aanwezig op de werkplak omdat hij een vergunningspapier aan het verlengen was. Hij belde u op met de melding dat u naar uw tante moest gaan. Uw echtgenoot kwam ook naar daar en verliet enkele dagen later Irak richting Syrië, samen met zijn twee broers A. en J. en zijn moeder. U verliet samen met uw dochter Sama, schoonvader A., A.J.M. (OV. X) en schoonbroer K. een maand later eveneens Irak en vervoegde uw echtgenoot in Syrië. U diende eerst uw paspoort in orde te brengen. Vanaf 2006 tot 2015 woonden jullie in Syrië. In Syrië werd uw schoonvader telefonisch ingelicht dat het huis in Bagdad ingenomen werd door de milities. Ook bleken uw vader en schoonvader verstoten te zijn door hun familie omwille van de incidenten.

De situatie in Syrië werd door de burgeroorlog ook onleefbaar dus jullie besloten te vluchten naar Turkije. Jullie verbleven er een halfjaar waarna u, uw echtgenoot, uw kinderen en uw schoonvader verderreisden naar Oostenrijk. Uw schoonmoeder en uw drie schoonbroers bleven achter in Turkije, dit omwille van een kankerbehandeling van uw schoonmoeder. Zij verblijven er tot op heden. In Oostenrijk verzochten u, uw echtgenoot en uw schoonvader om internationale bescherming. Tijdens verblijf ginds kwamen jullie te weten dat de vrachtwagen van uw man in Irak in brand was gestoken.

Jullie verbleven vijf jaar in Oostenrijk en werden tot twee keer toe geweigerd. Jullie zetten jullie tocht verder naar België. U vroeg internationale bescherming aan op 7 juli 2020 en uw schoonvader en echtgenoot verzochten om internationale bescherming in België op 8 juni 2020.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: de identiteitskaarten van uzelf en Sama (origineel) en uw nationaliteitsbewijs (origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Dient te worden opgemerkt dat u zich, voor wat betreft de feiten die zich in Irak zouden hebben voorgedaan, integraal steunt op dezelfde motieven als deze aangehaald door uw echtgenoot. U haalde hier geen andere bijkomende elementen aan. Echter, in hoofde van uw echtgenoot werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar kon worden vastgesteld dat geen enkel geloof kon worden gehecht aan de feiten die zich zouden hebben afgespeeld in Irak en die dé aanleiding zouden gevormd hebben voor jullie vertrek. Aangezien u zich, wat deze feiten betreft, beperkt tot een verwijzing naar de verklaringen zoals uiteengezet door uw echtgenoot, kan ook in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Dienaangaande kan dan ook volstaan met een verwijzing naar de uitgebreide motivering zoals weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw echtgenoot.

Deze beslissing luidt als volgt:

(idem motieven eerste bestreden beslissing)

Ook de door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. De identiteitsdocumenten van u en uw dochter staven louter jullie persoonsgegevens, die in voorgaande niet ter discussie staan, doch hebben geen uitstaans met uw asielmotieven.

Volledigheidshalve dient hier nog te worden aan toegevoegd dat ook in hoofde van uw schoonvader werd beslist tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dat u broer de vluchtelingenstatus werd toegekend in België kan evenmin een ander licht werpen op voorgaande temeer daar elk verzoek om internationale bescherming individueel en op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De derde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Irakese soennitische Arabier te zijn, geboren in Bagdad op 29 juli 1963. U stopte na het lager onderwijs met school en begon op jonge leeftijd te werken als vrachtwagenchauffeur. U transporteerde aanvankelijk bouw materiaal in de haven van Basra. In 1978 trouwde u met uw echtgenote A.K.A.. Jullie kregen vier kinderen samen: W. (O.V. X), A., K. en J..

Van 1981 tot 1988 diende u in het Iraakse leger. Na uw legerdienst nam u het werk als vrachtwagenchauffeur weer op. Vanaf de late jaren 90 begon u benzine te transporteren naar Syrië en Jordanië. Uw zoon W.A.J. werkte ook als vrachtwagenchauffeur. In 2006 werkte u samen met uw zoon voor het Amerikaanse leger als chauffeur. Uw zoon W. moest telkens benzine halen om deze vervolgens af te zetten op een plein waar het Amerikaanse leger deze dan kon tanken. Op een dag begaf W. zich naar Bagdad om zijn tankvergunning te vernieuwen. Terwijl hij onderweg was zouden twee van zijn collega's ontvoerd zijn; later bleek tevens dat zij werden gedood. Uw zoon zou kort na de ontvoering zijn opgebeld door de kidnappers die hem meedeelden dat hem hetzelfde lot te wachten stond en dat hij niet nog eens zou kunnen ontkomen. W. belde u vervolgens op om u te laten weten dat jullie zo snel mogelijk het huis moesten verlaten. Dat deed u ook en u ging samen met de hele familie naar het huis van jullie tante. W., twee van zijn broers en uw echtgenote vertrokken direct naar Syrië. U bleef achter met de vrouw van W., A.R. (OV. 9.076.460), hun kindje Sam. en uw zoon K., dit omdat uw schoondochter R. haar paspoort nog in orde moest brengen. Zodra haar paspoort in orde was, reisden jullie eveneens naar Syrië. Jullie verbleven er allen samen tot 2015. Na jullie vertrek hoorden jullie van de burens in Bagdad dat milities jullie huis bezetten en de vrachtwagen voor het huis in brand gestoken hadden. Er werd ook op het huis

'gezocht voor bloedwraak' geschilderd. Na deze incidenten dienden jullie familieleden in Irak te verhuizen. Er kwam uiteindelijk een stambemiddeling waardoor zij konden terugkeren naar hun huis maar jullie werd dit verboden. Na drie weken werd jullie huis weer bevrijd door de Amerikanen.

Door de oorlog in Syrië konden jullie er ook niet langer blijven en dus trokken jullie allen naar Turkije. Na enige tijd vervolgde u, samen met uw zoon W., uw schoondochter R. en hun kinderen, uw weg naar Europa. Jullie kwamen aan in Oostenrijk en verzochten er om internationale bescherming. Jullie verbleven 5 jaar in Oostenrijk. Jullie verzoeken werden afgewezen en jullie reisden uiteindelijk verder naar België waar u en uw zoon W. op 8 juni 2020 een verzoek om internationale bescherming indienden. Uw schoondochter R. verzocht op 7 juli 2020 om internationale bescherming. Uw echtgenote K.A.M.A. bleef samen met twee van uw zonen, i.c. A. en J., achter in Turkije wegens een kankerbehandeling. Zij verblijven er tot op heden.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: nationaliteitsbewijs (kopie), Syrische identiteitskaart (origineel), UNHCR kaart Syrië (kopie), foto's van een vrachtwagen, van W. in de tuin en van het huis en werk (print).

A. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Dient te worden opgemerkt dat u zich, voor wat betreft de feiten die zich in Irak zouden hebben voorgedaan, integraal steunt op dezelfde motieven als deze aangehaald door uw zoon. U haalde hier geen andere bijkomende elementen aan. Echter, in hoofde van uw zoon werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar kon worden vastgesteld dat geen enkel geloof kon worden gehecht aan de feiten die zich zouden hebben afgespeeld in Irak en die dé aanleiding zouden gevormd hebben voor jullie vertrek. Aangezien u zich, wat deze feiten betreft, beperkt tot een verwijzing naar de verklaringen zoals uiteengezet door uw zoon, kan ook in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Dienaangaande kan dan ook volstaan met een verwijzing naar de uitgebreide motivering zoals weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw zoon.

Deze beslissing luidt als volgt:

(idem motivering eerste bestreden beslissing)

Ook de door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. Uw nationaliteitsbewijs en uw Syrische identiteitskaart staven louter uw persoonsgegevens. De UNHCR kaart van Syrië toont dat u een tijdje als vluchteling in Syrië verbleef. De foto's van de verbrande vrachtwagen tonen niet aan dat dit jullie vrachtwagen betreft en deze in brand is gestoken op de manier en omwille van de redenen zoals door u geschetst. De foto van W. toont uw zoon aan het werk en poserend in de tuin, niets meer niets minder.

Volledigheidshalve dient hier nog te worden aan toegevoegd dat ook in hoofde van uw schoondochter werd beslist tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

B. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij betogen dat zij op geen enkel moment werden geconfronteerd met de tegenstrijdigheden in hun verklaringen afgelegd bij de Oostenrijkse en bij de Belgische autoriteiten, waardoor zij niet kunnen voldoen aan de medewerkingsplicht. Zij verwijten de commissaris-generaal enkel aan eerste verzoeker en verzoekster gevraagd te hebben of zij een asielerzoek hebben ingediend in een andere lidstaat.

Vervolgens wijten zij de tegenstrijdigheden aan de stresssituatie, miscommunicatie en misverstanden en menen ze dat de belangrijkste en grote lijnen volledig overeenkomen zowel wat betreft hun verklaringen afgelegd ten aanzien van de Oostenrijkse autoriteiten als ten aanzien van hun verklaringen onderling. De misverstanden zijn volgens hen ook te wijten aan het feit dat ze niet allen samen uit Irak zijn vertrokken. De redenen waarom zij Irak verlaten hebben zijn duidelijk en worden volgens hen gestaafd aan de hand van verschillende documenten, waardoor zij menen voldaan te hebben aan de medewerkingsplicht.

Zij vervolgen dat zij nooit geweigerd hebben om hun paspoorten voor te leggen, maar dat ze allen verklaard hebben dat die verloren gingen tijdens hun vlucht naar Europa. De kleine verschillen hieromtrent kunnen verklaard worden door het feit dat verzoekster niet meer wist waar ze hun paspoorten waren kwijtgeraakt, doch zich later herinnerde dat ze werden afgenomen door de smokkelaar. Het persoonlijk onderhoud van eerste verzoeker zou hierin overeenkomen. Hun verklaringen zouden nagenoeg identiek zijn. Zij benadrukken dat hun identiteit en nationaliteit niet worden betwist en dat zij dienaangaande ook documenten hebben bijgebracht, zijnde originele identiteitskaarten, kopieën van geboorteaktes en originele verblijfsattesten uit Syrië. De verblijfshistoriek is volgens hen weliswaar een belangrijk element, maar is geen kernelement dat de gehele geloofwaardigheid in het gedrang kan brengen.

Zij verwijten het CGVS voor wat betreft tweede verzoeker, integraal verwezen te hebben naar de beslissing van eerste verzoeker, terwijl hij nochtans een ander profiel heeft, nu hij een oudere soenitische Iraakees is en deel uitmaakt van een minderheid in zijn land en bijkomende zorgen nodig heeft.

Zij menen dat in de beslissing niets gemotiveerd werd aangaande de individuele situatie van de vijf kinderen van eerste verzoeker en verzoekster, wat zou getuigen van een onzorgvuldigheid. Eerste verzoeker werd bovendien op geen enkel moment bevestigd omtrent de vrees die hij heeft voor zijn kinderen waardoor hij de kans niet kreeg om de vrees voor vervolging uiteen te zetten, terwijl verzoekster die kans wel kreeg maar die vraag aan beide ouders moet worden gesteld, wat niet gebeurde. Zij leggen verder uit dat het jongste kindje, H.A. lijdt aan een ernstige vorm van autismespectrumstoornis gepaard met een zware ontwikkelingsachterstand en hiervoor in constante opvolging is in België en aangepaste scholing en begeleiding krijgt in Ter Dreve. Uit de attesten blijkt volgens hen dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Irak, nu de vereiste zorg er niet aanwezig is. Gezien de medische en pedagogische situatie van hun kindje zou een terugkeer naar Irak een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM en een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaken.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift voegen verzoekers volgende nieuwe stukken:

- Arrest van de RvV nr. 240.518 van 7 september 2020;
- Arrest van de RvV nr. 170.821 van 29 juni 2016;
- Medisch getuigschrift in hoofde van A.H.;
- Medisch attest Dienst neurologie AZ Zeno;
- Verklaring Ter Dreve met als bijlage diagnose attest;
- Rapport van Iraqi Alliance of Disability *"The Parallel Report for Government's Report on The Convention on the Rights of Persons with Disability (CRPD)"*, p. 10, met vermelding van de weblink;
- United Nations Human Rights, Office of the high Commissioner for Human Rights, *"Report on the Rights of Persons with Disabilities in Iraq, United Nations Assistance Mission for Iraq"*, 2016, p. 10, met vermelding weblink.

3.2. Op 22 april 2022 maakt de commissaris-generaal de nota “*Verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure*” over waarin melding wordt gemaakt van EASO “*Country Guidance note: Iraq*” van januari 2021, p. 68-69.

3.3. Verzoekers leggen op 11 mei 2022 de nota “*bezwaar tegen verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure*” neer. Zij voegen hierbij toe dat hun jongste kindje omwille van zijn medische problematiek en ASS bij terugkeer naar Irak geen adequate zorgen zal krijgen en ook te maken zal krijgen met verregaande discriminatie door de Iraakse autoriteiten. Zij citeren uit een artikel gevoegd als stuk 5 bij hun verzoekschrift en voegen nog twee bijkomende stukken toe, namelijk een begeleidende brief Ter Dreve van 5 mei 2022 en een verslag IHP van april 2022. Zij lichten toe dat uit voorgaande documenten blijkt dat een nieuwe start in een nieuwe omgeving voor hun kind catastrofaal zal zijn voor zijn verdere ontwikkeling en dat hij omwille van zijn kwetsbare situatie een groter risico op ernstige schade loopt dan een ander kind in Irak zonder die medische problematieken.

3.4. Verzoekers leggen ter terechtzitting een aanvullende nota neer overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin zij de problematiek van de verwestering van hun kinderen, die sedert 8 jaren in Europa verblijven, aankaarten evenals het risico op uithuwelijking van hun dochters bij terugkeer. Zij stellen dat hun kinderen geen leven meer zullen hebben in Irak en verwijten de commissaris-generaal hiernaar geen onderzoek te hebben gevoerd. Zij voegen de volgende stukken bij:

- tekening vredesduif;
- Attest VIRO opname MFC H. d.d. 5.8.22;
- Verslag VIRO i.v.m. H.
- Getuigschrift basisonderwijs S.
- Attest inschrijving S.
- Attest inschrijving A.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.3. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet

Het vluchtrelaas van eerste verzoeker kan als volgt worden samengevat. Hij vreest vermoord te worden door het Al Mahdi leger omdat die hem beschouwen als een verrader omdat hij voor de Amerikanen heeft gewerkt. De families van die militieën zouden uit zijn op bloedwraak waardoor hij niet kan terugkeren naar Irak. Het asielrelaas van verzoekster en van tweede verzoeker steunt op het asielrelaas van eerste verzoeker.

De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissingen dat verzoekers weliswaar hun Iraakse nationaliteit aannemelijk hebben gemaakt, maar dat zij het door hun houding onmogelijk gemaakt hebben om een zicht te krijgen op de reden waarom en wanneer zij Irak verlaten hebben en zij geen duidelijkheid geschept hebben over hun beweerdde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Irak. De commissaris-generaal preciseert dat verzoekers zowel aangaande hun vluchtrelaas, vluchtaanleiding, hun verblijfplaatsen evenals omtrent hun onvermogen om hun paspoorten voor te leggen een compleet ander verhaal hebben verteld. Hierbij wijst de commissaris-generaal er vooreerst op dat eerste verzoekers verklaringen m.b.t. tot zijn vluchtrelaas niet overeenkomen met zijn verklaringen afgelegd bij de Oostenrijkse autoriteiten. Vervolgens wordt erop gewezen dat de verklaringen van verzoekster en tweede verzoeker bij de Oostenrijkse autoriteiten strijden met de verklaringen afgelegd in België. Verder wordt gewezen op de extreme discrepanties tussen verzoekers' verklaringen omtrent hun verblijfplaatsen en reisroutes en motiveert de commissaris-generaal dat ook wat betreft de redenen waarom zij niet in staat zijn hun paspoorten voor te leggen, tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd. De commissaris-generaal besluit dat het volstrekt onduidelijk is wanneer en waar verzoekers Irak hebben verlaten, waardoor niet tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch van een reëel risico op het lijden van een ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aangetoond. Aangaande artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet zet de commissaris-generaal uiteen dat de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst vormen. Verder werd toegelicht dat het geweldniveau en de impact van het conflict in Irak regionaal significant verschillend is en de loutere verwijzing naar de Iraakse nationaliteit of algemene situatie in Irak niet volstaan om het reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekers niet de waarheid hebben verteld over waar zij verbleven hebben voor hun komst naar België en dat door bewust de ware toedracht op dit punt te verwijzen, zij bijgevolg niet aannemelijk maken dat zij een nood hebben

aan subsidiaire bescherming. Voor wat betreft de voorgelegde stukken wordt gemotiveerd dat deze geen ander licht kunnen werpen op voorgaande en dat het gegeven dat de heer A.-T. A.A.A.M. de vluchtelingenstatus werd toegekend evenmin een ander licht werpt op voorgaande nu elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden beoordeeld.

De Raad merkt vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *“Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees”*, 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas en dat hij, waar mogelijk, documenten voorlegt met betrekking tot zijn identiteit en nationaliteit, zijn landen en plaatsen van eerder verblijf, zijn reisroute en reisdocumenten. Het is immers binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden en het land of de landen die geacht worden bescherming te (kunnen) bieden, kunnen bepaald worden.

De Raad verwijst tevens naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, vormt een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Indien de met het onderzoek van het verzoek belaste instanties goede redenen hebben om aan te nemen dat de verzoeker informatie, stukken, documenten of andere elementen achterhoudt die essentieel zijn voor een correcte beoordeling van het verzoek, kunnen zij de verzoeker uitnodigen om deze elementen onverwijld voor te leggen, wat ook hun drager is. De weigering van de verzoeker om deze elementen voor te leggen zonder bevredigende verklaring kan een aanwijzing zijn van zijn weigering om te voldoen aan zijn medewerkingsplicht zoals bedoeld in het eerste lid.”

Zoals blijkt uit wat volgt en terecht werd geoordeeld in de bestreden beslissingen, komen verzoekers geenszins tegemoet aan deze op hen rustende plicht tot medewerking. Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat verzoekers' algemene geloofwaardigheid aangetast wordt door hun wisselende en tegenstrijdige verklaringen aangaande hun vluchtrelaas, verblijfplaatsen en onvermogen om hun paspoorten voor te leggen, afgelegd voor de Belgische en de Oostenrijkse asielinstanties en zij geen duidelijkheid scheppen over hun beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Irak.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal niet betwist dat verzoekers de Iraakse nationaliteit bezitten. In de bestreden beslissingen wordt evenwel terecht opgemerkt: *“Uit wat voorafgaat dient dan ook te worden besloten dat het volstrekt onduidelijk is wanneer en waarom u / jullie Irak hebben verlaten.”*

Verzoekers betwisten alleszins op geen enkele wijze de motivering van de commissaris-generaal met betrekking tot de tegenstrijdigheden ten aanzien van hun verklaringen afgelegd bij de Oostenrijkse autoriteiten, maar trachten die tegenstrijdigheden te vergoelijken stellende dat die tegenstrijdigheden te wijten zijn aan de stresssituatie, miscommunicatie en misverstanden. Zij menen vervolgens dat de belangrijkste en grote lijnen volledig overeenkomen. De Raad stelt vooreerst vast dat de tegenstrijdigheden zoals vermeld in de bestreden beslissing steun vinden in het administratief dossier en meer bepaald in de vertalingen van het interview van verzoekers afgelegd in Oostenrijk (AD CGVS,

landeninformatie, stuk 4, "vertaling interview Oostenrijk"). Hieruit blijkt dat eerste verzoeker ten aanzien van de Oostenrijkse autoriteiten heeft verklaard dat hij in 2006 ontvoerd werd door de milities van de Islamitische Staat omdat die hadden vernomen dat hij werkte voor een benzinestation dat toebehoorde aan een sjiïet in Bagdad waardoor IS hem beschouwde als een verrader en collaborateur (vertaling p. 12/59). Hij verklaarde verder dat hij in 2015 tijdens zijn werk voor een bedrijf in Basra, verteld werd dat er een militie aan de deur van zijn woning in Basra had aangeklopt, waardoor hij bang werd en naar Bagdad wilde reizen (vertaling p. 6/59) en van daaruit vervolgens Irak ontvluchtte. Na zijn vertrek werd een dreigbrief gegeven door de milities aan het bedrijf (vertaling p. 9/59), waaruit bleek dat ze te weten waren gekomen dat hij soenniet was en ze de voertuigen wilden. Ten aanzien van het CGVS verklaarde verzoeker echter dat hij in 2006 vertrok uit Irak en naar Syrië reisde, waar hij verbleef tot 2015 en van waaruit hij via Turkije en Bulgarije naar Oostenrijk reisde, waar hij verbleef tot 2020 (CGVS verhoor eerste verzoeker, p. 7). Hij verklaarde dat hij in 2006 tijdens zijn werk voor een Irakees transportbedrijf Al Rawasi opgebeld werd door de militie Al Mahdi, die hem dreigde te onthoofden (CGVS verhoor eerste verzoeker, p. 11) en dat andere collega's onderweg werden tegengehouden en vermoord (CGVS verhoor, eerste verzoeker, p. 12). Hij zou er nadien niets meer van gehoord hebben omdat hij zijn gsm had afgezet en nooit meer heeft gebruikt (CGVS verhoor, eerste verzoeker, p. 12). Dat verzoekers verklaringen afgelegd bij de Oostenrijkse autoriteiten dermate verschillen met de verklaringen afgelegd bij het CGVS, ondermijnt op fundamentele wijze de algehele geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Bovendien, strookt verzoekers relaas verklaard ten aanzien van het CGVS, dat hij Irak in 2006 heeft verlaten evenmin met de verklaringen die zijn vader, zijnde tweede verzoeker heeft afgelegd ten aanzien van de Oostenrijkse autoriteiten. Zo verklaarde tweede verzoeker dat zijn zoon (eerste verzoeker) in maart of april 2015 in Basra bedreigd werd door onbekenden omdat hij soenniet is. Hij zou ook zelf persoonlijk telefonisch bedreigd zijn en er zou op zijn huis zijn geschoten (vertaling interview Oostenrijk, p. 23). Verzoekster werd volgens tweede verzoeker bedreigd met een dreigbrief in september 2015 (vertaling interview Oostenrijk, p. 20), terwijl verzoekster zelf verklaarde dat zij in augustus 2016 een dreigbrief kreeg (vertaling interview Oostenrijk, p. 7/55). Zij verklaarde op haar beurt dat de problemen zijn ontstaan in 2012 en dat, nadat zij vanuit Syrië terugkeerden naar Irak eerste verzoeker in Basra bedreigd werd omdat ze te weten kwamen dat hij een soenniet was (vertaling interview Oostenrijk, p. 5/55 en 10/55). Zij verklaarde expliciet niet te weten door wie haar echtgenoot werd bedreigd (vertaling interview Oostenrijk, p. 11/55). Voor het CGVS verklaarde tweede verzoeker dan weer dat eerste verzoeker in 2006 telefonisch werd bedreigd tijdens zijn werk door het leger van Al Mahdi (CGVS verhoor tweede verzoeker, p. 11-13) terwijl verzoekster verklaarde dat leden van het Al Mahdi leger naar de werkplaats van haar echtgenoot zijn gegaan en hem wilden vermoorden (CGVS verhoor verzoekster, p. 13). De Raad leest in de notities van het persoonlijk onderhoud niets over een ontvoering van eerste verzoeker door IS, waarvan eerste verzoeker nochtans melding maakte bij de Oostenrijkse autoriteiten (zie *supra*).

Daarnaast treedt de Raad de commissaris-generaal bij in de vaststelling dat er discrepanties bestaan tussen de verklaringen afgelegd omtrent verzoekers' verblijfplaatsen en reisroute. De volgende motieven die pertinent en draagkrachtig zijn en waartegen geen enkel dienstig verweer wordt geboden, worden overgenomen door de Raad: *"Ook over uw verblijfplaatsen en reisroute blijken er extreme discrepanties te bestaan tussen jullie verklaringen. Nog volgens uw verklaringen in Oostenrijk blijkt u meerdere keren, voor lange periodes, Irak verlaten te hebben, dit zowel naar Verenigde Arabische Emiraten (VAE) alsook naar Syrië. Ook verklaarde u in Oostenrijk dat uw ouders eigenlijk een lange periode in de VAE gewoond hebben (Zie Oostenrijk, p. 6). U noch uw echtgenote en uw vader lieten tijdens het overlopen van jullie woon-/verblijfplaatsen tijdens jullie persoonlijke onderhouden voor de Belgische asielinstanties iets vallen over de Verenigde Arabische Emiraten, terwijl uw vader hier dan wel weer melding van maakte voor de Oostenrijkse asielinstanties (Zie Oostenrijk vader, p. 17-18). Ook over de stad Basra stroken uw verklaringen niet. Nergens tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS kwam deze stad ter sprake. Waar u in België verklaarde in 2006 Irak voorgoed verlaten te hebben, dit na **problemen te hebben gekend in Bagdad**, vervolgens jaren in Syrië gewoond te hebben en van daaruit naar Turkije en Europa gereisd te zijn, verklaarde u in Oostenrijk een eerste keer Irak verlaten te hebben in 2006, om vervolgens terug te keren naar Irak in 2012 om vervolgens, omwille van **problemen die u kende in Basra**, in 2014 Irak voorgoed verlaten te hebben. Nog volgens uw verklaringen voor de Oostenrijkse asielinstanties reisde u aldus rechtstreeks van Irak naar Oostenrijk, terwijl u voor de Belgische asielinstanties aldus verklaarde nog jarenlang in Syrië en Turkije te hebben verbleven (CGVS, p. 7; Oostenrijk p. 5). Uw vader verklaarde in België eveneens nooit meer te zijn teruggekeerd naar Irak na het vertrek in 2006, dit terwijl hij in Oostenrijk dan weer verklaarde dat hij in 2015 terugkeerde naar Irak alvorens van daaruit te vertrekken naar Oostenrijk (CGVS vader, p. 8; zie Oostenrijk vader, p. 18). Uw echtgenote verklaarde dan weer in Oostenrijk, net zoals u, in 2012 vanuit Syrië teruggekeerd te zijn naar Irak (Zie Oostenrijk echtgenote, p. 5/55) terwijl ze in België dan ook weer verklaarde in 2006 Irak verlaten te hebben en niet teruggekeerd te*

zijn (CGVS echtgenote, p. 8). "Voorgaande motieven stroken met de inhoud van het administratief dossier. Tweede verzoeker verklaarde inderdaad bij de Oostenrijkse autoriteiten dat hij zich in Dubai bevond op het moment dat tweede verzoekster een dreigbrief ontving (vertaling p. 20), terwijl hij bij de Belgische asielinstanties, gevraagd naar zijn verblijfplaatsen, hiervan geen melding maakte en stelde dat hij Irak in 2006 heeft verlaten omdat ze bang waren gedood te worden door het geweld in hun land (AD CGVS, tweede verzoeker, deel DVZ, verklaring DVZ, punt 37).

Verzoekers legden verder tegenstrijdige verklaringen af omtrent de reden waarom zij niet in staat zijn hun paspoorten voor te leggen. Verzoekster verklaarde ten aanzien van de Oostenrijkse autoriteiten dat de paspoorten onderweg naar Oostenrijk in de zee waren gevallen (p. 4/55) terwijl zij ten aanzien van het CGVS verklaarde dat de smokkelaar de paspoorten had afgenomen (CGVS verhoor verzoekster, p. 8). Voor de Oostenrijkse autoriteiten verklaarde eerste verzoeker op zijn beurt dat zijn paspoort in Turkije werd afgenomen (p. 4/59), terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat zijn paspoort werd afgenomen door een smokkelaar in Syrië (CGVS verhoor eerste verzoeker, p. 10). De volgende motieven zijn derhalve pertinent en draagkrachtig en worden door de Raad overgenomen: *"Blijkt bovendien dat u en uw echtgenote, ook wat betreft de reden waarom jullie niet in staat zijn jullie paspoorten voor te leggen, tegenstrijdige verklaringen afgelegd hebben. Zo verklaarde u voor de Belgische asielinstanties dat u uw paspoort diende af te geven aan de smokkelaar in Syrië (CGVS, p. 10). Voor de Oostenrijkse asielinstanties beweerde u dan weer dat u uw paspoort in Turkije had moeten afgeven (Zie Oostenrijk, p. 4/59). Uw echtgenote verklaarde ten aanzien van de Belgische asielinstanties dat jullie jullie paspoort dienden af te geven aan de smokkelaar onderweg naar Syrië (CGVS echtgenote, p. 8), terwijl ze in Oostenrijk dan weer liet optekenen dat ze haar paspoort kwijtraakte toen het in zee viel (Zie Oostenrijk vrouw, p. 5/55). Voorgaande wijst er eens te meer op de ongeloofwaardigheid van jullie verklaringen. Het paspoort is nochtans een essentieel document binnen de asielprocedure temeer daar dit stuk niet enkel informatie bevat aangaande iemands identiteit doch ook tal van andere essentiële informatie, i.c. moment van vertrek, reisweg, verblijf(f)(ven) elders en de eventuele verblijfsstatus die iemand daar heeft / had, bevat. Er kan redelijkerwijs van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij dit essentiële document voorlegt, dan toch minstens een duidelijke en aannemelijke verklaring kan geven voor zijn onvermogen dit stuk voor te leggen. Dat u en uw vrouw, zowel onderling alsook in het kader van jullie opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming in verschillende Europese lidstaten, elkaar tegenspreken en verschillende 'verklaringen' geven voor het ontbreken van jullie paspoorten is volstrekt onaannemelijk. Dit doet dan ten zeerste vermoeden dat jullie jullie paspoorten moedwillig achterhouden om zo relevante, in het paspoort vervatte, informatie te verbergen. Het mag duidelijk zijn dat dit uw / jullie gehele geloofwaardigheid verder compleet onderuit haalt."* Dat verzoekers geen coherente en consistente verklaringen kunnen afleggen omtrent de reden waarom zij geen paspoort meer in hun bezit hebben, ondermijnt mede de geloofwaardigheid van hun asielrelaas daar dergelijke handelswijze een zeer sterke indicatie vormt voor het bewust wensen achter te houden van de recente verblijfplaatsen en reisroutes voor hun komst naar België en dit des te meer geldt gelet op de tegenstrijdige verklaringen m.b.t. hun vertrek uit Irak en verblijfplaatsen (zie *supra*).

Waar verzoekers de commissaris-generaal verwijten hen niet geconfronteerd te hebben met voormelde tegenstrijdigheden, wijst de commissaris-generaal op zijn beurt op goede gronden naar artikel 17 §2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS, dat luidt als volgt: *"Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven."* De toelichting bij het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS stelt: *"Alleen de tegenstrijdigheden die de ambtenaar tijdens het gehoor zelf vaststelt dienen aan de asielzoeker voorgelegd te worden zodat hij de kans krijgt zijn verklaringen te verduidelijken. Het vaststellen van tegenstrijdigheden tijdens het gehoor zelf is echter niet steeds mogelijk. De ambtenaar is daarom niet verplicht om de asielzoeker op te roepen voor een nieuw gehoor ten einde hem te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zijn gekomen."* (Verslag aan de Koning, B.S. 11 juli 2018, p. 55413). Uit voorgaande blijkt dat artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 enkel betrekking heeft op tegenstrijdigheden dewelke tijdens het persoonlijk onderhoud naar boven komen. Het is immers niet steeds mogelijk reeds ten tijde van een persoonlijk onderhoud elke verklaring in strijd met eerder afgelegde verklaringen vast te stellen, terwijl de verzoeker om internationale bescherming als enige persoon in principe wél kan weten wat hij eerder heeft verklaard. Bovendien wordt niet voorzien in een sanctie in geval nagelaten werd de verzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd. Bovendien hebben verzoekers de gelegenheid om middels huidige procedure en in hun verzoekschrift de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden en zij

blijkens de inhoud van hun verzoekschrift hiertoe weliswaar een poging hebben ondernomen, maar die poging gaat niet verder dan te stellen dat hun verhaal wel degelijk gelijklopend is en dat de tegenstrijdigheden te wijten zijn aan stress, miscommunicatie en misverstanden en aan het feit dat ze niet allen samen uit Irak zijn vertrokken. Dergelijk betoog kan bezwaarlijk volstaan om de vastgestelde tegenstrijdigheden en discrepanties die leiden tot het ongeloofwaardig bevinden van hun relaas, te doen herstellen. Hierbij wijst de Raad erop dat elk gehoorgesprek zekere stress en emoties met zich meebrengt, maar er *in casu* geen gegeven voorhanden is dat diezelfde stress en emoties verzoekers verhinderd zou hebben de waarheid te vertellen. Bovendien dient opgemerkt dat verzoekers geen medische en/of psychologische stukken bijbrengen waaruit zou kunnen blijken dat hun cognitieve vermogens waren aangetast door voormelde gevoelens. Tweede verzoeker noch verzoekster legden enig medisch attest in die zin neer (AD CGVS tweede verzoeker, documenten neergelegd door de asielzoeker). Eerste verzoeker legde weliswaar wel een medisch attest neer, gedateerd op 9 augustus 2021 (AD CGVS, eerste verzoeker, documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 11), waarin geattesteerd wordt dat het zoontje ernstige gedragsproblemen en AAS heeft. Voor verzoeker zelf werd er een reactionele angstig-depressieve problematiek en elementen van PTSD weerhouden. In het neergelegde advies van het Rode kruis wordt verder gesteld dat H. een 6-jarige jongen is met zware autismespectrumstoornis en daardoor gedragsstoornissen heeft. Dat er sprake is van een aantasting van eerste verzoekers cognitief vermogen of geheugen blijkt uit voormelde attesten geenszins. Verzoekers hebben bovendien tijdens hun persoonlijk onderhoud niets vermeld omtrent extreme stress waardoor zij zich geen details zou kunnen herinneren aangaande hun verblijfplaatsen of redenen van vertrek. Voor het overige komen verzoekers niet verder dan het op gratuite wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen. Dergelijk verweer is geenszins ernstig en werpt op voormelde motieven uit de bestreden beslissingen geen ander licht.

M.b.t. de situatie van hun zoontje stelt de Raad vast dat uit de stukken gevoegd in het administratief dossier blijkt dat hij een zware autismespectrumstoornis met gedragsstoornissen heeft, dat hij aangepaste begeleiding nodig heeft, dat hij een algemene ontwikkelingsachterstand heeft van 2,5 jaar en dat als therapie logopedie, kinesithérapie en ergotherapie wordt aangeboden (stukken 6 en 7 gevoegd bij het verzoekschrift en stukken 10 a en b gevoegd bij de aanvullende nota). Ook in de stukken neergelegd per aanvullende nota ter terechtzitting wordt de moeilijke situatie waarin het gezin verkeert omwille van de verstandelijke beperking en ASS van het zoontje beschreven. De Raad betwist geenszins dat het gezin moeilijkheden ondervindt omwille van de beperking van hun zoontje en dat de nodige begeleiding op basis van de door verzoekers neergelegde stukken ook nodig blijkt. Echter naast het feit dat in de neergelegde stukken erop gewezen wordt dat er in Oostenrijk reeds een aangepaste en specifieke begeleiding werd opgestart en de vraag gesteld wordt waarom het gezin uit Oostenrijk is vertrokken indien de ondersteuning er wel al was opgestart (AD CGVS, eerste verzoeker, documenten neergelegd door asielzoeker, stuk 13), dient te worden vastgesteld dat niet wordt aangetoond dat de medische problemen op zich vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zouden riskeren. Evenmin tonen verzoekers middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dienen te richten tot de geëigende procedure.

Waar verzoekers menen dat er geen rekening gehouden werd met het profiel van tweede verzoeker nu hij soenniet is, behoort tot een minderheid en een kwetsbaar profiel heeft omdat hij de nodige zorgen nodig heeft, merkt de Raad op dat tweede verzoeker weliswaar verklaard heeft soenniet te zijn (CGVS verhoor tweede verzoeker, p. 3), maar op geen enkel moment gewag maakte van enige problemen omwille van zijn religie, geen melding maakte van medische problemen in zijn hoofde, maar daarentegen verwees naar het dossier van zijn zoon en meedeelde dat hij dacht dat ze één dossier vormden en dat alles samen kon worden afgegeven (CGVS verhoor tweede verzoeker, p. 13). Nogmaals gevraagd naar wat hij vreest bij terugkeer, antwoordde verzoeker dat hij vreest dat ze iemand van zijn kinderen zullen vermoorden (CGVS verhoor tweede verzoeker, p. 15), doch maakte hij geen melding van een vrees die gelinkt is aan zijn kwetsbaar of religieus profiel. Verzoeker is daarenboven geenszins alleenstaand, doch wel vergezeld van zijn zoon en schoondochter, eerste verzoeker en verzoekster en gaf tijdens het persoonlijk onderhoud ook aan nog steeds goede contacten te onderhouden met zijn familieleden in Irak (CGVS verhoor tweede verzoeker, p. 7). Tenslotte stelt de Raad nog vast dat voor tweede verzoeker geen medische documenten werden voorgelegd (AD CGVS, tweede verzoeker, documenten voorgelegd door de asielzoeker) waardoor de bewering dat hij bepaalde zorgen nodig heeft, niet geobjectiveerd worden,

laat staan dat die bewering gelinkt kan worden aan de in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden.

Waar verzoekers in de aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting plots opwerpen dat zij bij terugkeer naar Irak ervoor vrezen dat hun kinderen zullen worden uitgehuwelijkt, komen zij niet verder dan een blote bewering, zonder hierbij aan te duiden ten aanzien van wie zij deze vrees koesteren. De Raad stelt vast dat tijdens het persoonlijk onderhoud geen enkele melding werd gemaakt van dergelijke vrees, dat verzoekers als gezin samen met tweede verzoeker een beslissing tot weigering van de internationale beschermingsstatus hebben ontvangen en bovendien aangaven dat zij nog goede contacten onderhouden met hun familie (CGVS verhoor eerste verzoeker, p. 7-8; CGVS tweede verzoeker, p. 7). Waar zij daarnaast nog wijzen op de verwestering van hun minderjarige kinderen omdat zij reeds 8 jaar in België verblijven, merkt de Raad op dat het loutere feit dat een persoon reeds lange tijd in België verblijft, niet volstaat om te voldoen aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Verzoekers tonen immers niet aan dat zij of hun kinderen behoren tot een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet gewijzigd kan worden. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeven. Er kan ook niet worden gesteld dat verwesterde mensen in het betrokken land een gemeenschappelijke identiteit hebben dat in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu elk van deze 'verwesterde mensen' hun eigenheid behouden. Aldus zal de mate waarin ze 'verwesterd' zijn een andere uitdrukking geven aan hun re-integratie in hun land van oorsprong. Deze re-integratie kan afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in het land waar ze vandaan komen. Verzoekers dienen dan ook op individuele wijze hun vraag om internationale bescherming te staven en aantonen dat in hun geval er onoverkomelijke eisen zullen worden gesteld die een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoon, waartoe zij in gebreke blijven.

Voor zover verzoekers menen dat hun Iraakse nationaliteit, waar niet aan getwijfeld wordt, voldoende is om hen de internationale beschermingsstatus toe te kennen, gaan zij eraan voorbij dat gelet op voorgaande de commissaris-generaal op goede gronden heeft geoordeeld dat verzoekers het onmogelijk maken om een zicht te krijgen op hun reële verblijfssituatie of regio van herkomst voor hun komst naar België en bijgevolg om vast te stellen ten aanzien van welke landen een eventuele nood aan bescherming beoordeeld moet worden. De Raad benadrukt dat verzoekers zelf de volledige verantwoordelijkheid dragen en dat zij door hun houding het onderzoek onmogelijk maken naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die zij mogelijk koesteren, of een reëel risico op ernstige schade dat zij mogelijk zouden lopen. Door hun gebrekkige medewerking verkeert de Raad immers in het ongewisse over waar verzoekers, wiens nationaliteit overigens zowel naar het oordeel van de commissaris-generaal als naar het oordeel van de Raad niet buiten twijfel vaststaat, voor hun komst naar België leefden, onder welke omstandigheden en om welke redenen zij dit land verlieten. Door slechts voor te houden in het verzoekschrift dat de verblijfshistoriek geen kernelement zou betreffen van het asielaanvraag, doen zij aan voorgaande vaststelling hoegenaamd geen afbreuk. De Raad kan dan ook niet anders dan besluiten dat verzoekers hun nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maken.

Waar in het verzoekschrift in dit verband naar welbepaalde rechtspraak van de Raad wordt verwezen, dient erop gewezen dat, daargelaten dat de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedentswaarde hebben en elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht en beoordeeld zoals *in casu*, de betreffende arresten waar verzoekers naar verwijzen, met nrs. 240.518 en 170.821 (stukken 4 en 5 gevoegd bij het verzoekschrift) een geheel andere, niet vergelijkbare situatie betreffen. In het eerste arrest oordeelt de Raad aangaande het al dan niet legale vertrek uit het herkomstland van een verzoeker die verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten, vraag die hier *in casu* niet voorligt. In het tweede arrest twijfelt de Raad niet aan de herkomst van de desbetreffende verzoeker uit Bagdad, wat *in casu* wel het geval is, waardoor vervolgens onderzocht werd of hij al dan niet minder weerbaarheid heeft om zich te beschermen in Bagdad of, indien nodig, deze bescherming te bekomen.

2.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchtelingen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.6. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar enkel over de vraag of een verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

2.7. Waar verzoekers nog een schending aanvoeren van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient opgemerkt dat uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekers werden gehoord en tijdens hun persoonlijke onderhouds de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken konden neerleggen en zich konden laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk Arabisch. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

2.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissingen worden in hun geheel bevestigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO